

тути влѣзоха въ двора, и както Колю си прѣдставяше картината на своето пристигане, — тъй и излѣзе. Изъ двора се разтичаха Гаврилъ, Михайло, Парашка, — тичатъ, като опарени и викатъ нѣщо; тѣ сж по рубашки, безъ шапки; Гаврилъ съ фенеръ на ржка... Кучетата скимтятъ и лаятъ отъ радостъ: и Полканъ, и Шарко! На чердака изкочи Дуня съ свѣщъ въ ржцѣ, но вѣтърътъ угаси свѣщъта. А кончетата прѣхтятъ и подрѣнкватъ звѣнциѣ... Прѣзъ прозорцитѣ на кжщата се мѣрка лампа... „Кой е тамъ, съ лампата въ ржка? Господи, та това е мамичка!!...“

— Хайде излѣзвай!...

— Ей, кракътъ ми изтрѣпналъ!...

Слѣдъ минутка — Колю е до кржглата маса, на която шуми грамаденъ самоваръ, тъй познатъ, близъкъ, че ти се иска да го прѣгърнешъ... Наоколо все мили лица... Господи! Колко много радости, цѣлувки, смѣхъ, разпитвания, разказване новини!... Струва ти се за цѣла година не можешъ ги изприказва!...

— Мамичко, азъ отъ послѣдната спирка си дойдохъ до тукъ съ едно момче!...

— Какъ съ момче?...

Нима не съ Никифора?

— Съ Колча!...

— Та истина ли?...

— Бога ми!...

Татко се разсърди на Никифора: какъ той е посмѣлъ да изпрати Коля съ единъ хлапакъ?...

— Дѣ е той?

— Въ кухнята, господарьо. На конетѣ даде сѣно, а той е въ кухнята — грѣе се тамъ...